

Chapucensis

Associació de Modelistes Navals i
Estudis Maritims de Barcelona

Vivència de Luís Eguílar Gómez

Entrevista en Restaurante Marcelino el 19 de Març del 2015

Escrit per Joaquim Rovira el: 28 de maig del 2015

EL VESTIT A MIDA

Nascut a Barcelona, m'agrada la ciutat i la mar que l'acompanya. Encara que l'activitat diària em porta pels carrerons de Ciutat Vella, o pels amplis arbrats de l'Eixample, el mar és present en el meu ànim. Suposo que el pare, navarrès i la mare "castellana vieja", ja van sentir la crida del mar.

La nostra segona residència de sempre ha estat arran de platja, a Altafulla. Per mar calma, l'esclat de l'albada flamejant l'horitzó i la càlida beatitud de la vesprada, arran d'aigua, em dóna alegria i força.

Nedar vorejant els roquissers, en part submergit però amb el cap per sobre el mantell de mil blaus, és una sensació que em meravella, encara ara, que ja he sobrepassat la joventut. El desig de descobrir les intimitats del món que s'amaga enllà, sota el mantell va esdevenir un imperatiu insuportable. L'equip, crec que regal dels pares, és una de les emocions que perdura inalterable. Ulleres, tub i palmells per a submergir-me. El plaer de sentir-se un de més entre els peixos, els coralls, roques encara m'omple el cos i l'ànima. No necessito més, però un bon dia, el meu amic i veí em va suggerir de comprar un vestit de neoprè.

Potser si que podria allargar la temporada al disposar d'un vestit que em permetés suportar les aigües fresques de finals d'hivern.

D'altra banda el preu era baix, de ganga, sense menystenir la qualitat.

El meu amic m'acompanya al magatzem. El venedor m'ensenya l'article que diu em correspon de mida. Pago i me'n vaig cap a casa tot cofoi.

Tinc pressa per emprovar-lo. Em desvesteixo i m'introdueixo fàcilment dins el vestit que em permetrà sentir-me encara més un animal marí.

Em passejo amunt i avall sentint la segona pell acabada d'estrenar. Em planto davant de l'armari mirall i la imatge reflectida és magnífica, fins i tot em trobo guapo. Mai m'he entretingut a contemplar-me com aquell dia gloriós. De cara, d'esquena, de perfil dret, del perfil esquerra. Estic sol a casa, sense interferències, la satisfacció em fa créixer. Potser per això va passar el que..., però anem a pams.

Segur que vaig créixer i molt, perquè un cop ben estarrufat, com un gall de panses, decideixo que ja és hora de treure'ls el vestit de peix i recuperar la humanitat i no puc.

Em prenc com si volgués treure'm un mono, però no puc. Amb les dues mans, res.

Respiro fondo, pausadament, varies vegades, trec tot l'aire del cos i amb suavitat però amb fermesa estiro la goma, però no rellisca ni un mil·límetre. Començo pel cap, de cap manera. Ara pels peus, res de res. Potser els braços, botifarra! Un escampall de talc, tot rellisca menys el neoprè. M'estiro per terra de panxa enlaire en un intent per descobrir la forma màgica de treure'm aquesta andròmina que en mala hora he comprat, ni així.

Sota la dutxa introdueixo regalims d'aigua per la pitrera, per l'esquena, pels braços, en un intent desesperat per a fer relliscar la goma sobre el fluid. Res de res. Crec que amb més aigua funcionarà. Poso el tap de la banyera i començo a omplir-la. Triga molta estona, o no, potser m'ho sembla. La impaciència em consumeix.

Un cop plena em submergeixo ridículament amb el meu vestit d'immersió.

Suro amb el nas i el front fora l'aigua, com un submarí de joguet, però sense aconseguir treure'm el vestit. Incorporo gel de dutxa per augmentar l'efecte lliscant. Sembla com si més que un lubricant sigui cola de fuster.

Maleeixo el dia i l'hora de la compra, la meva afició per fer el lluç i al meu amic per enredar-me a fer un pas tan desafortunat.

Cal dir que sóc força tossut i autosuficient o, potser ja ho heu endevinat. Al capdavall, m'empasso l'amor propi i telefono l'amic que m'ajuda, per sort, sense retrets.